

РЕШЕНИЕ

№ 325

гр. Перник, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Петър В. Боснешки

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20221700500424 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по жалба от „Фул Дистрибушън“ ЕООД против решение № 386 от 15.04.2022 г. по гр.д. № 5336/2021 г. на Районен съд – Перник в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на Е. Н. Г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 22 дни за 2009г. в размер на 1261,70 лв.

В жалбата по подробни доводи се поддържа, че в обжалваната част решението е неправилно и незаконосъобразно и моли за отмяната му в обжалваната част. Счита, че претендираното обезщетение - за 22 работни дни е погасено по давност на основание чл. 176а КТ, тъй като е за 2009 г. Пояснява, че в т. 11 от трудов договор № *** страните са договорили допълнителен платен годишен отпуск по чл. 156а КТ - 66 дни за годината на назначаване, поради което към 01.01.2021 г. ползването му е погасено по давност.

Въззиваемият излага съображения за неоснователност на жалбата и за потвърждаване на решението в обжалваната част.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо – в обжалваната част.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са спорни установените от писмените доказателства факти, че между страните е било налице трудово правоотношение считано от ***, което е прекратено със заповед № ***, считано от *** на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. С процесната заповед № ***, издадена и подписана от ръководител на ответното дружество, е разпоредено на ищеца да се изплатят обезщетения по чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяване на ТПО за 22 дни за 2020 г., 9 дни за 2021 г. и 22 дни за 2009 г. Посочената заповед е частен свидетелстващ документ, който е подписан от ответника. При липса на доказателства установяващи неавтентичността му, документът обвързва ответника с обективизираните в него неизгодни факти – дължимостта на посоченото в него обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за съответните дни и години, съгласно чл. 180 ГПК.

Съгласно съдебно- счетоводната експертиза /ССЕ/ пред районния съд средно дневното брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, през който ищецът е отработил 20 работни дни м. септември 2020г. е в размер на 57,35 лева., което служи за база и за изчисляване на обезщетението по чл.224 ал.1 от КТ, като според ССЕ неплатеното обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неизползван платен отпуск за 22 дни за 2009г. е в размер на 1261,70 лева.

В жалбата единственото изрично и конкретно възражение и оплакване, въведен като предмет на въззивното обжалване е за погасяване по давност на правото на ищеца за ползване на платения годишен отпуск за 2009 г. – 22 дни, респ. за погасяване по давност и претендираното за него обезщетение, поради което това е и единственият спорен въпрос пред въззивната инстанция.

Настоящият въззивен състав при гореустановеното намира, че възражението е неоснователно по две причини. На първо място, § 3е от ПР на КТ е обявен за противоконституционен с Решение № 12 от 11.11.2010 г. на КС по к. д. № 15/2010 г., и частично е обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 224 от КТ относно погасяване правото на правото на годишен отпуск, и е въведен нов § 3ж на ДР на КТ (в сила от 1.03.2011 г.), съгласно който неизползваният платен годишен отпуск или част от него за 2010 г., включително и отложеният по реда на чл. 176, ал. 1, може да се ползва до 31 декември 2012 г., като с решението на КС е прието, че правото на платен годишен отпуск, придобито до 31.12.2009 г. вкл. не се погасява по давност. В решението си КС на РБ изрично е посочил, че въведената погасителна давност за право на ползване на платен годишен отпуск има действие само занапред - тази давност ще важи само за право на платен годишен отпуск, придобито от 2010 г. занапред. Ето защо възражението на ответника за погасяване по давност на правото на ищеца за ползване на платения годишен отпуск за 22 дни за 2009г. е неоснователно.

На второ място, срокът за предявяване на иска по чл. 224 КТ съгласно чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ е 3-годишен, като при парични вземания, каквото е и това по чл. 224 КТ

изискуемостта се смята настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред (чл. 358, ал. 2, т. 2, изр. последно КТ), т. е. от прекратяване на трудовото правоотношение. Тригодишният срок, смятан от прекратяването на процесното тр. правоотношение на *** изтича на 26.04.2024 г., а исковата молба е подадена на 14.10.2021 г., т.е. преди изтичането му, поради което и възражението на ответника за погасяване по давност на вземането за обезщетение по чл. 224 КТ е неоснователно.

С оглед на всичко гореизложено и при установените от ССЕ факти, съдът приема за основателна исковата претенция за заплащане на обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за неизползван платен отпуск за 22 дни за 2009г. в размер на 1261,70 лева.

С решението си в обжалваната част РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено в обжалваната част, включително и в частта за разноските, правилно установени и разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноски по въззивното производство.

Въззиваемият претендира и доказва разноски по въззивното производство 400 лв. – заплатено адв. възнаграждение (съгласно представения договор за правна защита, в който е отбелязано, че уговореното адв. възнаграждение от 400 лв. е платено в брой изцяло, и списък по чл. 80 ГПК), които с оглед неоснователността на жалбата се дължат изцяло.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 386 от 15.04.2022 г. по гр.д. № 5336/2021 г. по описа на Районен съд – Перник в обжалваната му част.

Първоинстанционното решене в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Фул Дистрибушън“ ЕООД, ЕИК: 202403105, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, пл. „Свети Иван Рилски“ № 1 да заплати на Е. Н. Г., ЕГН *****, ***, сумата 400 лв. - разноски по въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____